27 Ιανουαρίου 2017

Ο γεροπόρνος που ήταν άγιος

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Θεολογία και Ζωή

Μία από τις ωραιότερες ιστορίες του Λαυσαικού περιγράφει το βίο ενός μοναχού, που αφού εγκατέλειψε το μοναστήρι, δούλευε σαν φορτοεκφορτωτής στο λιμάνι της Αλεξάνδρειας. Και όπως από κάθε λιμάνι, ούτε απ’ αυτό έλειπαν οι πόρνες. Ο

«μοναχός» δούλευε όλη την ημέρα, και το βράδυ ξόδευε όλα όσα κέρδιζε, «αγοράζοντας» την συντροφιά μιάς πόρνης για όλη τη νύχτα.

Ήταν η ντροπή των χριστιανών της πόλης, ήταν το σκάνδαλο της Εκκλησίας. Τα χρόνια περναγαν και παρά τις εκκλήσεις και τις συστάσεις, αυτός συνέχιζε την αμαρτωλή του ζωή. Κάποτε, όπως σε όλους μας, ο θάνατος ήρθε σαν λύτρωση, σαν φάρμακο που θα τον έσωζε από τις αμαρτίες που δεν σταμάτησε να κάνει ακόμη και λίγο πριν πεθάνει. Και πως να τον αφήσουν χωρίς ταφή για χριστιανό; Οι παπάδες της πόλης τον πήραν να τον κηδέψουν και μαζί του να θάψουν το σκάνδαλο. Το νέο μαθεύτηκε: Ο «γεροπόρνος» μοναχός πέθανε. Ποιος άραγε θα πήγαινε στην εκκλησία να τον αποχαιρετήσει;

Η εκκλησία στην κηδεία του γέμισε από γυναίκες της Αλεξάνδρειας, τίμιες γυναίκες, χριστιανές, που ήρθαν να τον αποχαιρετήσουν, μα όχι σαν έναν οποιοδήποτε νεκρό, σαν άγιο! Κάποιος γνώρισε σε κάποια από αυτές το πρόσωπο μιάς πόρνης, που είχε καιρό να δεί στο λιμάνι... δεν ήταν όμως, όπως την θυμόταν. Κάποιες άλλες, απλά τους θυμίζαν κάτι απόμακρο.

Τότε η πόλη έμαθε πως ο «γεροπόρνος» μοναχός ήταν ένας άγιος, που με τα λεφτά που κέρδιζε, εξαγόραζε μία νύχτα χωρίς αμαρτία, αγόραζε το «δικαίωμα» στο σώμα τους για να κερδίσει την ψυχή τους. Τότε η πόλη έμαθε, ότι αυτός που νομίζαν ότι είναι το «σκάνδαλο» ήταν η αγνότητα, η άδολη αγάπη, η αυταπάρνηση, ο άνθρωπος, ο λόγος του Θεού, η προσευχή και η θέωση. Γιατί ο άνθρωπος του Χριστού δεν κρίνεται στη διάρκεια της ζωής του, αλλά στο τέλος της. Γιατί ακόμη κι όταν ο ίδιος ζεί «καθώς πρέπει», πρέπει να μαρτυρήσει, πρέπει να ζήσει την μαρτυρία και το μαρτύριο. Τελικά ποιος είναι το σκάνδαλο, ο άλλος η εμείς; Μήπως εγώ είμαι αυτός που θέτω στον άλλο το προσωπείο που μου ταιριάζει να τον βλέπω; Μήπως γιατί φοβάμαι μην αποκαλυφθεί το δικό μου προσωπείο;

Και τελικά τι κάνουμε με το σκάνδαλο, ποιος το κουβαλά, ποιος θα «σώσει» το σκάνδαλο; Το ερώτημα είναι ουσιαστικό, γιατί το σκάνδαλο του άλλου έχει μια θεμελιακή λειτουργία: Γεμίζει τα δικά μας κενά, τα κενά του εγωισμού μας. Είναι εύκολο να κατηγορήσουμε, είναι εύκολο να γκρεμίσουμε, αλλά είναι δύσκολο να πούμε τον καλό λόγο, να δουλέψουμε για το κοινό καλό! Υιοθετούμε επιλογές απάνθρωπες καταρχήν για τον εαυτό μας, που οδηγούν στην κάθε μορφής κρίση, η οποία δεν είναι υπόθεση ιδεολογίας, θεωρίας η δομών, είναι πρωτίστως το αποτέλεσμα της λειτουργίας χωρίς πραγματικό σκοπό, η είσοδος σε έναν μηχανισμό κατάρρευσης και φθοράς.

Σήμερα ζούμε με μοναδική ένταση την ποιοτική απώλεια των εσωτερικών

κριτήριων μιάς κοινωνίας που δεν «κοινωνεί», αλλά μόνο «επικοινωνεί» τα αδιάλειπτα κενά της. Η «πραγματική ζωή» δεν είναι η δική μας, αλλά του αλλού. Εντούτοις οφείλουμε να αναζητήσουμε την δική μας ζωή, γιατί στην τελική Κρίση το δικό μας βιβλίο, της ζωής μας, θα είναι αδειανό.

Παναγιωτόπουλος Ιωάννης
(Λέκτορας στην Θεολογική Σχολή τού Πανεπιστημίου Αθηνών)

Πηγή: vimaorthodoxias.gr